

Čís. 412.

Lhůtu § 221 tr. ř. jest zachovati pouze pokud jde o první hlavní přelíčení, nikoliv též při dalších jeho pokračováních.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1921, Kr II 295/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Novém Jičíně ze dne 5. srpna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti tělesné bezpečnosti dle § 335 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečná stížnost, uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 4 § 344 tr. ř., vytýká, že soud porušil předpis § 221 odstavec první tr. ř. tím, že doručil obžalovanému předvolání k hlavnímu přelíčení, ustanovenému na den 5. srpna 1920, teprve dne 4. srpna večer, takže mu nezbyla zákonná osmidenní lhůta k přípravě, jejíž nezachování zakládá zmatečnost dle čís. 4 § 344 tr. ř. Avšak ani ze znění ani z intence zákona nelze dovozovati, že by byl soud při novém obeslání obžalovaného k pokračování v hlavním přelíčení, z jakékoliv příčiny odročeném, povinen zajistiti obžalovanému novou osmidenní lhůtu k přípravě. V daném případě byl obžalovaný poznovu obeslán k hlavnímu přelíčení porotnímu, ustanovenému na den 9. července 1920, dne 29. června 1920. Měl tedy možnost náležitě se připravit. Bylo-li hlavní přelíčení odročeno — lhostejno zda k návrhu veřejného žalobce či obžalovaného — stačilo, byl-li o novém přelíčení vyrozuměn včas, t. j. přede dnem přelíčení, což se stalo, a nebylo nutno znovu zachovávat lhůtu § 221 tr. ř., kterou zákon stanoví ve prospěch obžalovaného pouze ohledně prvního hlavního přelíčení, nikoliv také ohledně dalších jeho pokračování.

Čís. 413.

Domácnost jest »společnou« ve smyslu §§ 189, 463 tr. zák., dokud společenství fakticky trvá, byť i bylo dočasně přerušováno.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1921, Kr I 680/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 4. srpna 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., rozsudek v odpor vzatý zrušil a sprostil obžalovaného z obžaloby.

Důvody:

Nalézací soud uznal obžalovaného vinným zločinem zpronevěry dle § 183 tr. zák. z té příčiny, že v době, kdy věci, jeho manželce náležející,

si přivlastnil a prodal, nebylo mezi manželi již společné domácnosti. Nalézací soud dospěl k náhledu tomu v úvaze, že obžalovaný své manželce, která s jeho souhlasem odebrala se o velikonocích 1919 k návštěvě své matky a již slíbil, že si pro ni o svatodušních svátcích přijde, krátce po těchto svátcích poslal lístek s obsahem: »Viele Grüsse von der Reise nach Amerika«, že však do Ameriky se nevystěhoval, nýbrž přesídlil do okresu Loketského, kde se dne 8. září 1919 podruhé oženil. Soud vzal dále za prokázáno, že obžalovaný dotyčné věci, mající hodnotu přes 200 korun, po svatodušních svátcích prodal bez vědomí a souhlasu své zákonité manželky, a nabyl vzhledem k tomu, že manželce své jednak slíbil, že si pro ni o svatodušních svátcích přijde, jednak napsal jí onen lístek a pod záminkou, že jede do Ameriky, se přestěhoval do jiného okresu, kde se po druhé oženil, přesvědčení, že již o svatodušních svátcích nepomýšlel, pokračovati ve společné domácnosti se svou manželkou, a že tudíž takovéto domácnosti ve skutečnosti již tu nebylo. Právem brojí zmateční stížnost s hlediska důvodu čís. 9 a) § 281 tr. ř. proti náhledu soudu nalézacího jako právně mylnému, tvrdíc, že v době prodeje věci společná domácnost ještě zrušena nebyla a že tudíž obžalovaný neměl býti trestně stíhán pro prodej věci bez návrhu své manželky. Dlužno uvážit, že dle zjištění rozsudku manželka obžalovaného odešla s jeho svolením ku své matce pouze na návštěvu, z níž ji obžalovaný po nějaké době chtěl zase k sobě odvésti. Tímto jen dočasným vzdálením se nevystoupila ještě ze společné domácnosti, která pojmově předpokládá život společný co do bytu a stravy, byť i občasně přerušovaný. Nepřestala proto míti v dosavadním společném bytě své vlastní a právní bydliště, kam se kdykoli navrátiti mohla, kde měla své věci a kde obžalovaný se i nadále zdržoval. Že obžalovaný pojal již o svatodušních svátcích úmysl, nepokračovati ve společné domácnosti se svou manželkou, není pro právní posouzení věci momentem jedině rozhodným. Teprve faktickým opuštěním společné domácnosti, totiž odstěhováním se obžalovaného ze společného dosud bytu do jiného okresu v úmyslu, nevrátiti se již, byla společná domácnost zrušena. Ze zjištění rozsudku nevychází však na jevo, že by prodej věci se byl stal teprve po zmíněném faktickém opuštění společného bytu, tedy v době, kdy o žití ve společné domácnosti ve smyslu zákona (§§ 189 a 463 tr. zák.) nemohlo by se již mluvíti. Náhled stížnosti, že právně jest domácnost společnou i dnes, poněvadž manželka může obžalovaného ediktem dle změněného zákona manželského vždy ještě donutiti, by společnou domácnost obnovil, není správným, poněvadž slova §§ 189, a 463 tr. zák. »pokud žijí ve společné domácnosti« ukazují jasně k tomu, že dobrodiní dle těchto míst zákona je omezeno jen na dobu faktického trvání společné domácnosti. Poněvadž dle toho co řečeno, jde o zpronevěru mezi manželi, spáchanou ještě za doby, co oba žili ve společné domácnosti, mohl by obžalovaný pro prodej věci býti soudně stíhán jen tehdy, kdyby manželka jeho byla za to žádala. Ježto tak neučinila, a v uplatňování jejích soukromoprávních nároků takové žádosti spatřovati nelze, jeví se odsouzení obžalovaného pro onen skutek, v obžalobu daný, vůbec pro zločin dle §u 183 tr. zák. pak zvláště neoprávněným i bylo odůvodněné zmateční stížnosti obžalovaného vyhověti a obžalovaného sprostiti z obžaloby pro nedostatek návrhu oprávněného žalobce. (§ 259 čís. 1 tr. ř.).